

Biblická hodina – 12.12.2024

Suspírium: „...čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných; Boh si vyvolil, čo je v očiach sveta neurodzené a opovrhované; áno, vyvolil si to, čo nie je, aby zmaril to, čo je, aby sa nik pred Bohom nevystatoval.“ (IK 1,27b-29) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 119: 9-12. veršov: „Služobníkovi svojmu milosť daj...“

Modlitba: Ďakujeme Ti, vznešený Bože náš skrze Pána Ježiša Krista, že sa čoskoro vrátiš v sláve a že všetky naše náreky a slzy sa obrátia na radosť. Máme a každodenne cítime Tvoju pomoc, Spasiteľ náš. Naša odvaha pochádza od Teba, Vykupiteľ náš. Skrze Teba je Tvoje milosrdenstvo naše, drahý Spasiteľ duší. Daj, Pane, aby sme Ti pripravili cestu. Daj, aby sme boli vždy pripravení a pripravené vydať počet nádeje, ktorú máme, pretože Ty si neustále na ceste a hľadáš nás, stratených. Prosím, daj, aby sme sa Ťa dnes mohli pýtať iba Teba a porozumieť všetkému, milostivý Pane náš, skrze Tvoje Slovo a Tvojho Svätého Ducha. Nech je naše spoločenstvo požehnanou a šťastnou hodinou s Tebou a medzi sebou navzájom. Nech je naša duša obrovským morom a naša myseľ hlbokou priepasťou, kde by sme Ťa mohli prijímať v každom čase. Pomôž nám a obnov nás, oddel' nás pre Seba a podopri nás svojou pevnou pravicom, aby sme Ťa oslavovali na veky vekov, Otec, Syn a Duchu Svätý, Bože náš preveľký. Amen.

Biblický text: Druhá Kniha Samuelova 16. kapitola: *„Keď zašiel Dávid ďalej za vrchol, šiel mu oproti Mefibósetov sluha Ciba s párom osedlaných oslov. Viezol na nich dvesto chlebov, sto priehrští sušených hrozienok, sto kusov čerstvého ovocia a mech vína. Kráľ sa spýtal Cibu: „Načo ti je to?“ Ciba odpovedal: „Na osloch sa povezie kráľovská rodina; chlieb a čerstvé ovocie bude na požívenie mladým služobníkom a víno bude nápojom pre unavených na púšti.“ Kráľ sa spýtal: „Kde je vnuk tvojho pána?“ Ciba kráľovi odvetil: „Ten zostal v Jeruzaleme, lebo si povedal: „Dnes mi dom Izraelov vráti otcovo kráľovstvo.““ Kráľ povedal Cibovi: „Všetko, čo vlastní Mefibóset, pripadne tebe.“ Ciba povedal: „Klaniam sa ti! Nech len nájdem u teba, môjho pána a kráľa, priazeň.“ Keď sa kráľ Dávid blížil k Bachurímu, práve odtiaľ vychádzal muž zo Šaulovho domu menom Šimei, syn Geru. Cestou stále zlorečil. Hádzal kamene do Dávida a do všetkých jeho služobníkov, hoci kráľa Dávida sprava i zľava obklopoval všetok ľud i všetci hrdinovia. Šimei ho takto preklínal: „Strať sa, strať sa, vrah a lotor akýsi! Hospodin ti odpláca za všetku krv, ktorú si preliat v dome Šaula, namiesto ktorého si vládol. Hospodin odovzdáva kráľovstvo tvojmu synovi Absolónovi. Stíha ňa nešťastie, lebo si vrah.“ Cerujin syn Abišaj povedal kráľovi: „Smie tento zdochnutý pes preklínať môjho pána a kráľa? Dovoľ, aby som zakročil a odťal mu hlavu.“ Kráľ mu však povedal: „Čo ma po vás Cerujini synovia? On preklína, lebo Hospodin mu povedal: „Preklínaj Dávida!“ Kto mu*

smie povedať: „Prečo to robíš?“ Dávid povedal Abišajovi a všetkým svojim služobníkom: „Môj syn, ktorý je z môjho tela, mi ohrozuje život, tým skôr teda tento Benjamínovec. Nechajte ho, nech len zllorečí, lebo mu to prikázal Hospodín. Možno, že Hospodín si všimne moju biedu a odplatí sa mi dobrom za jeho dnešné preklínanie.“ Dávid so svojimi mužmi pokračoval v ceste. Šimei šiel tesne popri ňom po svahu vrchu, cestou zllorečil, hádzal doňho kamene a trúsil prach. Kráľ a všetci ľudia, čo ho sprevádzali, prišli unavení na miesto, kde si odpočinuli. Absolón s celým izraelským mužstvom dorazil do Jeruzalema a Achitofel s ním. Keď prišiel Dávidov priateľ Arkíjec Chušaj k Absolónovi, povedal mu: „Nech žije kráľ! Nech žije kráľ!“ Absolón sa spýtal Chušaja: „To má byť tá priateľská láska? Prečo si nešiel s ním?“ Chušaj odpovedal Absolónovi: „Nechcem. Budem a zostanem s tým, koho si zvolil Hospodín, tento ľud a všetci Izraeliti! Napokon, komuže slúžim? Predsa jeho synovi! Ako som slúžil tvojmu otcovi, tak budem slúžiť i tebe.“ Nato povedal Absolón Achitofelovi: „Poradte sa, čo máme robiť!“ Achitofel navrhol Absolónovi: „Vojdi k vedľajším ženám svojho otca, ktoré zanechal, aby dozerali na palác. Celý Izrael sa dozvie, že si upadol do nemilosti svojho otca a upevní sa moc všetkých tvojich stúpencov.“ Absolónovi postavili na streche stan a on verejne pred celým Izraelom súložil s vedľajšími ženami svojho otca. Rada, ktorú v ten čas poskytoval Achitofel, sa hodnotila ako Božie slovo. Za takú sa pokladala každá Achitofelova rada, ktorú dal Dávidovi či Absolónovi.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-4. veršov: Prijemné stretnutie Dávida a Cibu je znakom toho, že Hospodín sa o svojich postará. Podobný dar už David raz dostal od Abigajil. (pozri IS 25,18) Ciba je dobrodinec. Vzal síce to, čo mal odovzdať Mefibóšetovi, ale kráľ je vďačný už len za jeho prívetivosť. Dávid je za poskytnutú pomoc veľmi štedrý, zvlášť keď sa dozvie, že Mefibóšet sa postavil na stranu Absolóna. Chromý Mefibóšet nemohol opustiť Jeruzalem, ale nikto mu nevráti kráľovstvo, ktoré stratili jeho predkovia. Nikto mu negarantuje moc, lebo Boh už zaumienil na trón postaviť Dávida. Dávid je Boží služobník, kým Mefibóšet sa musí prispôbiť tomu, čo má pred očami. Mefibóšet má iný pohľad na veci ako jeho sluha Ciba. Vypočítavosť sluhu je podľa Mefibóšeta jednoznačná, ale to vôbec nemení na situácii. Ciba je však presvedčený, že zvíťazí Dávid. Komu veriť? Sluhovi alebo jeho pánovi? Komu uveriť? Cibovi alebo Mefibóšetovi? Ciba uverí Dávidovi a stáva sa správcom majetku posledných Saulovcov. Pán a kráľ a jeho priazeň je pre Cibu dôležitá. Dávid je pán a kráľ pre Cibu, hoci tento kráľ je vlastným synom, Absolónom odvrhnutý.

5-14.verše: Dávid vchádza do mesta Bachurím. Pred bránou mesta mu zllorečí Šimei, ba dokonca hádže i kamene smerom k Dávidovi, a je presvedčený, že je

vrahom a preliť krv rodiny prvého kráľa, Šaula. Teraz však ho postihlo nešťastie. Blízky príbuzný Šaula opisuje Dávida silnou charakteristikou. V jeho reči na začiatku, uprostred i na konci je hanobenie Dávida: Prelial krv domu Šaula. Zastihol ho však Boží súd. Vlastný syn povstal proti jeho osobe. Abišaj už nemôže počúvať tieto slová a chce tohto Šimeiho umlčať, ba dokonca zabiť, len potrebuje kráľovo pozitívne rozhodnutie. Podľa Dávida však on nechce ani v spoločnosti Šimeiho, ani v spoločnosti Abišaja prebývať. Nech jeho myseľ i jeho skutky vedie Pán. Jedine Hospodin ovplyvňuje chod života každého. Boh vie, prečo dáva takéto skúšky do života Dávida. Dávid odmieta návrh Abišaja, lebo on podľa Hospodina musí zostať pokorný a prijať toto poníženie. Nikto nemôže proti kliatbe Šimeiho povstať, iba Hospodin. My nechápeme Božie zámery, ale On vie, čo a prečo koná. My nechápeme Božie skúšky, ale On vie, čo chce s tým docieľiť. To, čo ešte nevie nikto, to už Pán pripravil vlastným. Čo Boh povedal Dávidovmu synovi a čo zjavil Šimei, nech vysloví, aj keď to je zlorečenie podľa blízkych ľudí kráľa Dávida. Dávid v týchto slovách vidí Boží trest. Trpkosť kráľa je spôsobená práve vlastnými, a to musí počuť z každých strán, ba dokonca aj prijať. Dávid prijíma Hospodinov trest. Boh môže však tento stav aj zmeniť. Nič nie je trvalé na tejto zemi, to vedia najmä naše žienky, keď si dávajú u kaderníkov spraviť trvalú. Nič nie je trvalé, iba Hospodinova sláva žiari naveky. Dávid očakáva dobro od Hospodina, lebo ani zlo nemôže naveky prekviť. Šimei napokon zanechal svoje zlorečenie. Tam, kde sa cesty Šimeiho a Dávida stretli, tam sa aj rozchádzajú. Dávid odpočíva so svojou družinou v blízkosti Jordánu. Dávid sa vo svojej trpkosti naučí, kto sú jeho skutoční priatelia. V Jeho slabosti ho cestou-necistou života pri príležitosti úteku potešia, ale aj zarmútia. Na úteku, v priepasti života pozná človek, kto je jeho skutočným spojencom a kto naopak vidí v jeho slabosti príležitosť výsmechu či dokonca sklon k agresívnemu chovaniu. Kríza iného človeka vytvára aj poznanie charakteru okolia. Ako sa chová k tebe svet, keď si na mizine? Ako sa chová k tebe svet, keď žiješ na bode mrazu?

15-23. verše: Chušaj, ktorý sa dostane do blízkosti Absolóna, zdôrazňuje len jedno: nech žije kráľ. Kto je skutočným kráľom Izraela podľa Hospodina? Ten, ktorý sa povyšuje a prišiel do Jeruzalema so svojimi mužmi, alebo ten, kto je na úteku. Nech žije kráľ, ale meno kráľa Chušaj nepripojuje k tomuto vyznaniu. Dávida ustanovil Boh za kráľa, Absolón sa za kráľa vyhlásil sám. Pred Božou tvárou je všetko jednoznačné, a to musí počuť aj sám Absolón. Chušaj lichotí Absolónovi a vyjadruje svoje sympatie Absolónovi. Chušaj sa vkráda do blízkosti a do priazne Absolónovej. Lichotenie ako náznak pomoci. Lichotenie ako symbol lojality. Chušaj sa ponúka, predtým pomáhal Dávidovi, teraz bude žiť pred tvárou Absolónovou. Kráľ si rýchlo osvojí kráľovský spôsob života. Hovorí o sebe v množnom čísle. Zmocní sa Dávidových vedľajších manželiek. Spáva a súloží s nimi. Tým vyjadruje, že roztržka medzi otcom a synom je definitívna. Absolón

si nič nectí. Achitofelova rada je ako Božie slovo, len Hospodin celkom vymizol z týchto rád. On sa k tomuto činu nepriznáva. Rada človeka ako Božie slovo. To je pocta, ale či aj pravda? Vysoko ocenené rady ľudské sú na osoh kráľovstva Božieho ľudu? Vypytovať sa na Božie Slovo. Byť odkázaný na Božie Slovo. Byť a slúžiť iba Pánovi. Slovo Božie zostáva naveky, ale rady človeka sa vytratia.

Biblický text: Prvý list apoštola Pavla Korinťanom 12. kapitola: „*Pokiaľ ide o duchovné dary, nechcem, bratia, aby ste zotrúvali v nevedomosti. Viete, že keď ste ešte boli pohanmi, ťahalo vás to k nemým modlám, ako ste boli k tomu vedení. Preto chcem, aby ste vedeli, že nikto, ak hovorí v Božom Duchu, nepovie: „Prekliaty Ježiš!“ a nikto nemôže povedať: „Ježiš je Pán!“, iba ak v Duchu Svätom. Preto sú dary milosti rôzne, ale Duch je ten istý; a rôzne sú aj služby, ale Pán je ten istý; a rôzne sú aj účinky moci, ale Boh je ten istý, ktorý pôsobí všetko vo všetkých. Každému je však daný prejav Ducha na spoločný úžitok. ⁸ Jednému sa totiž skrze Ducha dáva slovo múdrosti, inému však podľa toho istého Ducha slovo poznania, inému zas viera v tom istom Duchu a inému dary uzdravovania v jednom a tom istom Duchu; inému schopnosť konať divy, druhému prorokovať, inému dar rozlišovať duchov, inému zas rôzne druhy jazykov a inému výklad jazykov. No toto všetko spôsobuje jeden a ten istý Duch, ktorý každému osobitne udeľuje dar, ako chce. Tak totiž ako je jedno telo a má mnoho údov, a všetky údy tela, hoci je ich mnoho, tvoria jedno telo, tak aj Kristus. Veď my všetci sme boli pokrstení jedným Duchom v jedno telo, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom. Lebo telo nie je jeden úd, ale mnoho údov. Keby noha povedala: „Pretože nie som ruka, nie som z tela!“, či zato nepatrí k telu? A keby ucho povedalo: „Keďže nie som oko, nie som z tela!“, či zato nepatrí k telu? Keby bolo celé telo len okom, kde by bol sluch? A keby bolo celé sluchom, kde by bol čuch? Ale Boh usporiadal údy v tele, každý jeden z nich, tak, ako chcel. Keby však boli všetky údy jedným údom, kde by bolo telo? ²⁰ Takto je teda mnoho údov, a predsa jedno telo. Preto oko nemôže povedať ruke: „Nepotrebujem ťa!“ ani hlava nohám: „Nepotrebujem vás!“ Ba skôr je to tak, že tie údy tela, ktoré sa zdajú slabšími, sú nesmierne potrebné, a tým údom tela, ktoré sa nám zdajú menej cenné, preukazujeme väčšiu poctu, a pretože sú neslušné, dostáva sa im o to starostlivejšie zaodenie, zatiaľ čo naše počestné údy to nepotrebujú. Boh však usporiadal telo tak, že slabšiemu údu dal viac cti, aby neboli v tele roztržky, ale aby sa údy vzájomne o seba starali. A teda ak trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy; ak sa dostáva cti jednému údu, radujú sa s ním všetky údy. Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy. A v cirkvi Boh niektorých ustanovil najprv za apoštolov, po druhé za prorokov, po tretie za učiteľov, potom sú mocné činy, potom dary uzdravovať, pomáhať, viesť a dar rôznych jazykov. Sú azda všetci apoštolmi? Sú azda všetci prorokmi? Sú azda všetci učiteľmi? Sú všetci divotvorcami? Majú azda všetci*

dary uzdravovania? Hovorí všetci jazykmi? Všetci ich vykladajú? Usilujte sa však ešte o väčšie dary. A okrem toho vám ukážem mnoho vzácnejšiu cestu.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-11. verše: V cirkevnom zbore, v cirkvi, v rodine, ale aj v spoločnosti žijeme ako ľudia s rôznymi darmi a vlastnosťami. Tieto dary a vlastnosti sú dané každému zvlášť, jednotlivo a osobitne. Nám sa to nepáči a vidíme v tom nejednotu a roztrieštenosť ako to videli i v Korinte. Najradšej však by sme všetkých ľudí hádzali do jedného vreca a pristrihli by sme každého na jednu mieru. Boh však nestvoril na zem voskové figuríny na jedno kopyto, ale človeka so slobodnou vôľou. V skutočnosti je však veľkým darom a výsadou, že sme rôzni a požehnaní odlišnými darmi. Ani medzi učeníkmi neboli všetci jednotní a predsa medzi nimi jednotu stelesňoval najprv sám Ježiš, neskôr Duch Svätý. O apoštolskej cirkvi v Jeruzaleme, ktorá takisto bola rôzneho zloženia čítame, že mali jedno srdce a jedného ducha. (vid'. Sk 4,32) Každý z nás niečo má, a to niečo každý dostal do Ducha Svätého. Ten istý Duch garantuje naše rozličné dary. Ten istý Duch nás navštívi a obdarí, aby sme boli na osoh spoločenstva a slúžili Ježišovi Kristovi na Božiu slávu. Každý z nás má niečo, čím môže slúžiť druhým. Nielen duchovný na kazateľnici a v zborovej práci, ale i ten posledný a často prehliadnutý člen cirkevného zboru, „ktorého nikto nenajal“ môže vykonať poriadny kus práce pre Božie kráľovstvo. Pozývame ľudí do služby? Poverujeme bratov a sestry službou v Pánovej vinici? Aké sú skryté a nevyužitú možnosti nášho cirkevného zboru žijúceho v okolí Bratislavy? A čo konáš ty pre dielo Kristovo v našom cirkevnom zbore drahá sestra a milý brat? Modli sa a pracuj, aby každý o tebe vedel, že aj tvoj duchovný dar je osožný pre naše spoločenstvo. Modli sa a pracuj, aby každý pochopil, že i tvoje povolanie je dôležité pre nás. Modli sa, aby i v Bratislave na okolí tvojho bydliska vedeli, že Ty si Pánov služobník. Pokorným srdcom predstúp pred Pána a volaj: „Pane, Ježišu Kriste, pomôž mi, aby som tu nadarmo nežil, ale použi mňa, nehodného, k budovaniu Tvojho diela.“ Prilož ruku k dielu Božiemu a to vlastnou charizmou, ktorú si dostal skrze toho istého Ducha ako ostatní. Prilož ruku k dielu, aby rástlo Božie kráľovstvo a bolo viditeľné i v našom cirkevnom zbore i naším dočinením.

12-31. verše: Keď apoštol nazýva cirkev, zbor veriacich telom Kristovým, je to viac než prirovnávanie. Je to výraz skutočnosti, že cirkev a jeho jednotlivé údy majú spoločne dokazovať život a konať prácu, ktorú im Kristus ako hlava určuje. K tomu je potrebná služba každého úda nášho cirkevného zboru. Nemôžeme sa spoliehať na to, že za mňa vykoná niekto iný našu službu, ktorá je určená práve mne. Dielo Kristovo je príliš obsiahle a rozsiahle, než by ju mohol vykonávať jeden človek. Ani jedna pozemská cirkev na to nestačí. I to dočasné rozdelenie cirkví poukazuje na to, že každý z nás inak nesie bremeno služby, a môže byť naša služba dobrá, ale všetko stojí v službách jedného Kristovho diela. Veľký

potreba je, aby si každý v srdci zaumienil, kde je jeho miesto v cirkevnom zbore. Ľudské telo potrebuje živé údy, aby životné funkcie ako dýchanie, trávenie, vylučovanie prebehli. Ľudské telo potrebuje živé údy, nohy, ruky, uši, ústa a predsa dohromady tvorí zdravé telo. V momente, keď chýba činnosť jedného úda, keď jeden z údov je nemocný, telo chradne, stráca život. Preto pozor, vy, ktorí a ktoré sa strácate v cirkvi a vytratíte sa z cirkvi, lebo si hovoríte, že to nie je také, ako by malo byť. Ale pýtam sa Vás, čo ste vložili do tela Kristovho? Konzumovať je dobré, prijať živiny do tela, ale slúžiť v spoločenstve a ten organizmus živiť i s vlastnými službami, to je prosperita. Živý organizmus i ten cirkevno-zborový, je vtedy účinný, ak každý je na mieste, ako orgány ľudského tela. Nie je to častokrát naša vina, že sme nedali k spoločnému úžitku to, čo nám bolo zverené? Poďakuj sa Pánovi každý deň za dielo cirkvi, lebo to je jeho dielo a pokorne prijmi službu, lebo si jeho služobníkom. Pros v modlitbách neustále za našu cirkev i za naše cirkevné spoločenstvo, aby každý si plnil nielen svoju povinnosť, ale slúžil každému na svojom mieste. Plniť svoju činnosť na zemi. Plniť si svoje záväzky voči cirkevnému zboru, lebo každý pri svojej konfirmácii sľubom spečatil to, že bude verný a verná Pánovi, a bude Mu slúžiť oddane a celkom odovzdane. Usilovať sa a zostať verný pre rast a budovanie cirkevného spoločenstva. Usilovať sa o dary, ktoré budujú. Usilovať sa o väčšie dary a hodnoty. Usilovať sa o dary, ktoré majú vyššiu hodnotu. Ktoré sú to? To apoštol Pavol uplatňuje v 14. kapitole, ale najprv treba priznať prioritu tomu daru, ktorý je naj-naj. To je Božia láska, agapé. Najvyššia cesta. Kto ju spozná, ten slúži Pánovi naveky. Kto ju príjme, nie je otázne, či svoju úlohu splní a bude živým údom Kristovým, tam, kde ho Pán Boh chce vidieť v službe. Ten sa nezdráha i podradnú službu prijíma ako poctu. Ten sa nevystatuje, že on je dôležitejší ako ostatní, ale slúži, lebo Pán cirkvi ho povolal na to miesto. I sám vie povedať áno Kristovi. I sám vie pomôcť tam, kde mu Pán cirkvi určil miesto. Kde je tvoje miesto v našom cirkevnom zbore? Ktorá úloha skrze Pána ti bola zverená? To nie je o tom, že ktorá služba ti pasuje, ale o tom, kde ňa Pán chce vidieť. On je hlavou cirkvi. On riadi chod údov a všetko, aby telo Kristovo bolo živé. Slabší a silnejší, malí i veľkí majú miesto u Krista a s Kristom prekonajú a pochopia i dar najväčšej cesty, ktorú vykonal On, vyliatím svojej krvi za nás. On zomrel, aby sme žili.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „aby ponížených postavil na výšiny a smútiacich pozdvihol do bezpečia.“ (Jób 5,11) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 458: „Bratia, sestry poďme spolu...“